

Arrest

nr. 257 097 van 23 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, op 8 maart 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. ROOX, voorlopig bewindvoerder van M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die door verzoekers werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2020 werd ingediend door :

[...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van mijnheer blijkt dat hij op 27.02.2015 in Armenië huwt met een Belgische onderdane. Op 03.06.2015 dient hij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische echtgenote. Betrokkene wordt in het bezit gesteld van een F-kaart op 18.12.2015. Op 15.09.2015 komt zijn zoon P. naar België en hij dient op 05.11.2015 eveneens een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische stiefmoeder. Hij wordt op 26.07.2017 in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 13.11.2017 komt ook zijn dochter J. naar België en zij dient op 23.11.2017 een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar verblijfsgerechtigde vader. Echter, op 19.06.2018 wordt het verblijfsrecht van mijnheer en zijn zoon ingetrokken omdat zijn huwelijk reeds ontbonden werd op 05.04.2016 en er geen samenwoonst meer was sinds minstens juli 2015. De aanvraag gezinshereniging van zijn dochter wordt geweigerd op 25.06.2018. Mijnheer dient beroep in tegen de intrekking van zijn verblijfsrecht maar dit beroep wordt verworpen door de RVV op 05.12.2018. Mijnheer betekent op 17.06.2019, bij zijn vrijstelling uit de gevangenis, een inreisverbod van zes jaar omwille van ernstige inbreuken tegen de openbare orde. Mijnheer werd namelijk een eerste maal veroordeeld op 08.03.2016 door de Correctionele Rechtbank te Brussel tot een gevangenis van zes maanden voor diefstal met braak en een tweede maal door de Correctionele Rechtbank te Hasselt op 17.06.2019 tot een gevangenisstraf van achttien maanden voor diefstal. Op 17.09.2019 wordt een meldingsfiche wettelijke samenwoonst opgesteld van mijnheer met een nieuwe Belgische partner. De registratie van deze wettelijke samenwoonst wordt echter geweigerd op 13.07.2020 na een negatief advies van het Parket op 17.12.2019. Uit het administratief dossier van mevrouw blijkt dat zij de eerste maal in België werd aangetroffen bij een administratieve controle op 16.01.2017. Zij betekent een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar op deze datum. Op 22.01.2018 dient mevrouw een asielaanvraag in. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2018 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode tussen 21.01.2020 en 16.06.2020 waarin zij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van haar aanvraag gezinshereniging. De duur van de asielprocedure – namelijk tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Op 20.02.2019 wordt betrokkene opgesloten in de gevangenis te Hasselt en op 17.06.2019 wordt zij eveneens veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden door de Correctionele Rechtbank te Hasselt voor diefstal. Op 18.06.2019 wordt een meldingsfiche wettelijke samenwoonst opgesteld van mevrouw met haar Nederlandse partner. Deze procedure wordt door betrokkenen echter niet verdergezet. Op 21.01.2020 wordt opnieuw een meldingsfiche wettelijke samenwoonst opgesteld met een nieuwe Nederlandse partner en mevrouw dient op dezelfde datum een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar partner. Deze aanvraag wordt geweigerd op 16.06.2020 en ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.08.2020. Op 30.12.2020 dienen mijnheer en mevrouw samen huidige aanvraag 9bis in.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat

betrokkenen vrezen voor hun leven en hun vrijheid volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt mevrouw geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar het erg onveilig zou zijn, waar de situatie op heden nog steeds niet stabiel zou zijn, waar er sprake zou zijn van politieke onrust, willekeurig geweld en onwettige arrestaties door de politie en waar het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan de situatie nog moeilijker gemaakt zou hebben) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden. Ter staving hiervan leggen betrokkenen het dossier Nagorno-Karabach van de VRT dd.13.10.2020 voor en een verslag van Human Rights Watch met verwijzing naar verschillende artikels en video's omtrent de situatie in Armenië. Echter, het louter inroepen van algemene krantenartikelen en verslagen volstaat niet om te staven dat betrokkenen zelf een persoonlijk risico lopen of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke omstandigheden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. In deze situatie komt het aan verzoekers toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020).

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Armenië geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen die allen de Armeense nationaliteit hebben. Bovendien gaat het om een algemeen advies dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat Armenië niet over een Belgische ambassade beschikt en dat zij zich naar Moskou dienen te begeven dat duizenden kilometers verwijderd zou zijn van hun geboortedorp. Verzoekers zouden noch de tijd noch het geld hebben om deze reis te maken. Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. De loutere vermelding dat zij niet over de tijd en de middelen zouden beschikken om de aanvraag in Moskou in te dienen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien zijn er regelmatig Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde, hoger genoemde, problemen als betrokkenen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Armeense burgers.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in hun land van herkomst niets meer zouden hebben om naar terug te keren en dat zij aldus noch de bestaansmiddelen noch de huisvesting zouden hebben om te overleven de tijd die nodig is om de nodige formaliteiten te vervullen. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst

waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 34 jaar voor mijnheer en ruim 32 jaar voor mevrouw in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van mevrouw dat hun minderjarige dochter Hakobyan Mane, geboren op 27.02.2010, nog steeds in Armenië woont, met name bij haar paternale grootouders. Betrokkenen hebben dus wel degelijk nog nauwe familiale banden met Armenië. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen en stellen dat de onderbreking van een schooljaar een bijzondere omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van hun zoon sinds 05.12.2018 plaatsvond in illegaal verblijf en de scholing van hun dochter slechts zes maanden plaatsvond in legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een zeer negatief effect zou hebben op de studie van hun kinderen en op hun persoonlijkheid. Hun kinderen zouden enorm veel van België houden. Echter, het gaat hier om louter om de persoonlijke opvatting van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen zelf zes jaar (voor P.) en vijf jaar (voor J.) geleden de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun vertrouwde omgeving te halen om ze naar België te laten komen waarbij de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald werden om naar België te komen. Betrokkenen verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk moeten terugkeren naar Armenië.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun zoon Pap problemen zou hebben met zijn been en bloedvaten en volgend jaar geopereerd zou moeten worden. Hierdoor zouden zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Echter, we stellen vast dat betrokkenen bij huidige aanvraag 9bis geen enkel medisch stuk voorleggen dat betrekking heeft op hun zoon. Betrokkenen bewijzen hun verklaringen dus niet met de nodige medische attesten waardoor deze elementen dan ook niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2015 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij gedurende vijf jaar hun leven hier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven, dat het centrum van hun belangen in België zou liggen, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou laten, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij sinds hun aankomst hun best gedaan zouden hebben om zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij momenteel zowel over een actieve als een passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, dat ook hun kinderen hier actief deelgenomen zouden hebben aan het gemeenschapsleven, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde

mentaliteit een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil steunen, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van verzoekers, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat het hen aan energie en sociaalmeelevendheid niet zou ontbreken, dat het voor hen van het grootste belang zou zijn om zelfstandig en onafhankelijk te kunnen leven en in hun onderhoud te voorzien, dat verzoekers hier een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij onmiddellijk terug aan de slag zouden gaan en niet ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, dat zij geen leefloon of OCMW steun ontvangen zouden hebben tijdens hun verblijf in België, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat zij hun huurcontract voorleggen evenals een verklaring van de voormalige werkgever van mevrouw, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van mijnheer, een attest van geen steunverlening door het OCMW voor mevrouw, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mevrouw, een puntenfiche Nederlands, verschillende inschrijvingsfiches voor Nederlandse taallessen voor mevrouw, haar inburgeringscontract en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 27 januari 2021 wordt aan eerste verzoeker en zijn minderjarige kinderen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer:

[...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen zeven (7) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

H.P., geboren op 26.07.2005, nationaliteit: Armenië

H.J., geboren 17.07.2003, ,nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkende is niet in het bezit van een geldig visum."

De derde bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van tweede verzoekster, is identiek gemotiveerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel heeft betrekking op de eerste bestreden beslissing en is afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekers zetten het middel uiteen als volgt:

"Dat het verzoekschrift van verzoekers op 27.01.2021 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekers hun aanvraag in België kunnen indienen en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoekers wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hen verhinderen om naar Armenië terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Verzoekers kwamen in 2015 aan in België. Verzoekers hebben hier sedertdien een nieuw leven opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekers alhier hun centrum van belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij hun leven in België niet zomaar kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen huisvesting noch broodwinning hebben.

Daarenboven zijn verzoekers ouders van twee minderjarige kinderen die in België naar school gaan. Dat de verplichting een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een andere schoolstelsel opnieuw op te nemen, een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen (R.v.St. nr. 131.652, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

De kinderen hebben hier reeds een groot deel van hun leven opgebouwd. De kinderen gaan hier al 5 jaar naar school en zijn de Nederlandse taal machtig. Op het moment dat verzoekers in België aankwamen waren hun kinderen nog maar 12 en 10 jaar oud. Direct bij hun aankomst volgden zij lessen voor anderstalige nieuwkomers. Al heel snel beheersten zij de Nederlandse taal zeer goed. De kinderen doen het goed op school. Dochter J. volgt momenteel les in de 3de graad en zoon P. volgt een opleiding Mechanica-elektriciteit.

De kinderen streven er naar een mooi toekomst op te bouwen. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou een negatief effect hebben op hun studie en op hun als persoon.

Daarenboven is de situatie in Armenië nog precair. De situatie aldaar is niet stabiel. De mensenrechten worden daar niet gerespecteerd. Er is daar nog steeds sprake van politieke onrust, willekeurig geweld en onwettige arrestatie door de politie. Ook heeft het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan de situatie nog meer verslechterd.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat verzoekers de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen indienen bij de Belgische ambassade te Moskou, gezien Armenië niet over een Belgische Ambassade beschikt. Verzoeker dient zich aldus helemaal te begeven tot de Belgische Ambassade in Moskou om hun aanvraag aldaar in te dienen. Moskou ligt duizenden kilometers verwijderd van hun geboortestad Aragatsotn. Verzoekers hebben niet de middelen om deze reis te maken. Verzoekers werken niet en hebben ook geen onroerende goederen. Daarenboven gaan de kinderen hier naar school.

Het is duidelijk dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk om naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Dat er in hoofdte van verzoekers zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hen toelaten om de aanvraag in België in te dienen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.1.2. De Raad acht het, voor een goed begrip, gepast om het wettelijk kader binnen hetwelk de eerste bestreden beslissing tot stand kwam toe te lichten:

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoekers wijzen er vooreerst op dat zij sedert 2015 in België verblijven en dat zij hier het centrum van hun belangen hebben gevestigd in de zin van artikel 8 van het EVRM, en dat zij niet zomaar alles kunnen achterlaten om terug te keren naar een land waar zij geen huisvesting en geen broodwinning hebben.

Met betrekking tot dit laatste element heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing op gewezen dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers in Armenië geen familie, vrienden of kennissen zouden hebben waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer nu blijkt dat er inderdaad nog nauwe familiale banden zijn.

De verwerende heeft, met betrekking tot verzoekers' verwijzing naar hun privéleven in België, het volgende geoordeeld:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds 2015 onafgebroken in België zouden verblijven, dat zij gedurende vijf jaar hun leven hier opgebouwd zouden hebben en structuur gegeven, dat het centrum van hun belangen in België zou liggen, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat er sprake zou zijn van een sublieme integratie die niemand onberoerd zou laten, dat hun integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij sinds hun aankomst hun best gedaan zouden hebben om zo goed mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, dat zij zich kosten noch moeite gespaard zouden hebben om de Nederlandse taal te leren, dat zij momenteel zowel over een actieve als een passieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, dat ook hun kinderen hier actief deelgenomen zouden hebben aan het gemeenschapsleven, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil steunen, dat onze maatschappij enorm veel zou krijgen van verzoekers, dat zij zich tot het uiterste zouden inzetten zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, dat het hen aan energie en sociaalmeelevendheid niet zou ontbreken, dat het voor hen van het grootste belang zou zijn om zelfstandig en onafhankelijk te kunnen leven en in hun onderhoud te voorzien, dat verzoekers hier een arbeidsverleden zouden hebben, dat zij onmiddellijk terug aan de slag zouden gaan en niet ten laste zouden vallen van de Belgische Staat, dat zij geen leefloon of OCMW steun ontvangen zouden hebben tijdens hun verblijf in België, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben op economisch, sociaal en cultureel terrein, dat zij hun huurcontract

voorleggen evenals een verklaring van de voormalige werkgever van mevrouw, een inschrijvingsbewijs bij de VDAB van mijnheer, een attest van geen steunverlening door het OCMW voor mevrouw, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen voor mevrouw, een puntenfiche Nederlands, verschillende inschrijvingsfiches voor Nederlandse taallessen voor mevrouw, haar inburgeringscontract en drie getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit standpunt van de verwerende partij is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij het daar niet bij heeft gehouden en er ook op heeft gewezen dat de in België opgebouwde banden geenszins kunnen worden vergeleken met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers herhalen weliswaar de argumenten die zij in hun aanvraag hadden aangevoerd, maar tonen niet aan dat het standpunt van de verwerende partij ter zake onwettig is, of kennelijk onredelijk. In de mate dat zij met hun betoog een schending willen aantonen van artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat deze bepaling niet absoluut is en dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Het komt aan verzoekers toe om aannemelijk te maken dat daar in hun specifieke geval anders moet worden gedacht.

Verzoekers wijzen op de situatie van hun twee minderjarige schoolgaande kinderen en stellen dat de verplichting om een schooljaar te onderbreken om het in een vreemd land terug op te nemen een buitengewone omstandigheid is. Zij stellen dat de kinderen hier een groot deel van hun leven hebben opgebouwd, de Nederlandse taal machtig zijn, het goed doen op school, ernaar streven om een mooie toekomst op te bouwen en een terugkeer naar Armenië een negatief effect zou hebben op hun studie en op hen als persoon.

De verwerende partij heeft hierover het volgende geoordeeld:

"Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen en stellen dat de onderbreking van een schooljaar een bijzondere omstandigheid zou uitmaken. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van hun zoon sinds 05.12.2018 plaatsvond in illegaal verblijf en de scholing van hun dochter slechts zes maanden plaatsvond in legaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hen al betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst een zeer negatief effect zou hebben op de studie van hun kinderen en op hun persoonlijkheid. Hun kinderen zouden enorm veel van België houden. Echter, het gaat hier om louter om de persoonlijke opvatting van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkenen zelf zes jaar (voor Pap) en vijf jaar (voor Jemma) geleden de keuze maakten om hun beide kinderen uit hun vertrouwde omgeving te halen om ze naar België te laten komen waarbij de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving werden gehaald werden om naar België te komen. Betrokkenen

verduidelijken niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk moeten terugkeren naar Armenië.”

Daargelaten de vaststellingen over de eigen verantwoordelijkheid van de ouders in deze, moet erop worden gewezen dat verzoekers de argumentatie dat zij niet aantonen dat de kinderen geen scholing zouden kunnen krijgen in hun land van herkomst ongemoeid laten. Hun verwijzing naar het feit dat zij de Nederlandse taal machtig zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat dat redelijkerwijze ook geldt voor de Armeense taal. Verzoekers wijzen er immers op dat kinderen 10 en 12 jaar oud waren toen zij vanuit Armenië naar België kwamen, zodat een zekere mate van scholing in deze taal en de mogelijkheid om zich opnieuw aan te passen aan het schoolsysteem aldaar kan worden aangenomen. Dat een terugkeer een negatief effect zou hebben op hun studie of hun persoon, zoals verzoekers stellen, is niet aangetoond, temeer nu moet worden herhaald dat uit de bestreden beslissing blijkt –en verzoekers niet betwisten- dat er nog nauwe familiale banden zijn in het land van herkomst.

Verzoekers wijzen er nog op dat de situatie in Armenië precair is en dat de mensenrechten er niet worden gerespecteerd, dat er nog steeds sprake is van politieke onrust, willekeurig geweld en onwettige arrestaties door de politie. Het conflict met Azerbeidzjan heeft de situatie nog meer verslechterd, zo stellen zij.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij met deze argumentatie rekening heeft gehouden en er in essentie op heeft gewezen dat noch een negatief reisadvies, noch informatie over de algemene situatie in het land volstaan om het bewijs te leveren van het feit dat het leven van verzoekers in gevaar zou zijn of dat zij specifiek zouden worden geraakt door de omschreven situatie. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat de situatie in Armenië waarop verzoekers zich hadden beroepen geen schending van artikel 3 van het EVRM, en evenmin buitengewone omstandigheden in hunnen hoofde uitmaken, en ook hier brengen verzoekers niks *in concreto* bij om daar anders over te doen denken.

Verzoekers herhalen tot slot het argument in hun aanvraag dat Armenië geen Belgische ambassade heeft en zij niet de tijd en de middelen hebben om naar Moskou te reizen. Ook hierop heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing geantwoord, en verzoekers brengen geen argumenten bij die het motief dienaangaande als niet deugdelijk kan laten doorgaan.

Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die hen zou toelaten hun aanvraag in België in te dienen in plaats van, zoals de regel het voorschrijft, via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel heeft betrekking op de tweede bestreden beslissing en is afgeleid uit de schending van artikel van 8 het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekers zetten het volgende uiteen:

“Dat verzoekers niet alleen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing ontvangen hebben, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekers te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder dient ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven en gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Verweerder is tevens gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, overeenkomstig artikel 62 van de vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Verzoekers verblijven sedert 2015 onafgebroken in België. De kinderen gaan hier al jaren naar school. Al meer dan vijf jaar hebben zij hun leven in België opnieuw opgebouwd en vormgegeven. Hun centrum

van belangen liggen nu hier in België. Daarenboven werd er geen rekening gehouden met de medische toestand van hun zoon P. die dit jaar in juni 2021 aan zijn been en bloedvaten geopereerd zal worden.

Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De thans bestreden bevelen werden afgeleverd nadat de verwerende partij had beschikt op de aanvraag die verzoekers hadden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals hiervoor al is gebleken. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een dergelijke aanvraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene toelaat om de aanvraag uitzonderlijk in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en wordt dus geantwoord op de vraag of de aanvrager al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. De verwerende partij heeft daarbij *in casu* rekening gehouden met alle elementen waarnaar verzoekers in het onderhavige middel verwijzen en die zij reeds te berde hadden gebracht in het kader van hun aanvraag, om tot de conclusie te komen dat ze een terugkeer naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen niet in de weg staan. In het kader van het eerste middel werd reeds geoordeeld dat verzoekers' kritiek tegen dit standpunt en de motieven die het onderbouwen niet gegrond is.

Specifiek voor wat betreft de gezondheidstoestand waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing werd geoordeeld dat hoewel verzoekers zich hadden beroepen op het feit dat hun zoon P. problemen zou hebben met zijn been en zou geopereerd moeten worden, dit niet werd gestaafd met een medisch attest zodat de verklaring niet kon worden aanvaard als zijnde een buitengewone omstandigheid. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met hetgeen verzoekers hierover te kennen hadden gegeven. Verzoekers hebben noch in het eerste middel, noch in het tweede middel gesteld dat ten onrechte zou zijn vastgesteld dat zij geen medische attesten hadden voorgelegd, zodat zij niet aantonen dat de beoordeling van de gezondheidstoestand van hun zoon P. onzorgvuldig was of kennelijk onredelijk.

Aldus werd rekening gehouden met de elementen die vervat zitten in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten en werd noch een schending van deze bepaling, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat verzoekers geen toelichting geven zodat het middelonderdeel onontvankelijk is. Ter zake kan overigens worden verwezen naar het eerste middel.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, moet erop worden gewezen dat de beslissing inzake de aanvraag samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers werd betekend, en zij hebben de mogelijkheid aangewend om de beide beslissingen in rechte aan te vechten. Het doel van de formele motiveringsplicht is derhalve bereikt. In die zin tonen verzoekers op geen enkele wijze aan welk belang zij erbij zouden hebben dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten de motieven die reeds in de eerste bestreden beslissing zijn uiteengezet, zouden worden herhaald.

2.2.3. Hangende de procedure leggen verzoekers een stuk voor aan de Raad van een arts bij het UZ Leuven waarin deze stelt dat de zoon van verzoekers ingepland staat voor een operatieve ingreep

midden juni 2021 waarna een revalidatieperiode van meerdere maanden zal volgen met een verminderde mobiliteit.

Het stuk dateert van na de bestreden beslissingen, zodat de verwerende partij er geen rekening mee kon houden. Daargelaten de vraag of het thans in de debatten kan worden betrokken, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de mogelijkheid om een gemotiveerd verzoek in te dienen tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek in toepassing van artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet om deze revalidatieperiode te overbruggen indien ze een vrijwillige terugkeer in de weg zou staan.

2.2.4. Het middel heeft geen andere draagwijdte dan wat hiervoor werd besproken, zodat het in zijn geheel moet worden afgewezen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS